Ч. 181. Львів, Середа, дня 14 (27.) серпня 1902. Річник VI.

Передплата на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:

на цілий рік	20 кор.
на пів року	10 кор.
на чверть року	5 кор.
на місяць	1·70 кор.

За границею:

на цілий рік	16 рублів або 36 франків
на пів року	8 рублів або 18 франків

Поодиноке число по 16 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска« — З Руслановиx псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїнї 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

На македоньскім вульканї.

(×) Недавно згадували ми про конґрес македоньского сторонництва, який мав зібрати ся для наради, як дальше вести македоньску справу. Тимчасом в македоньскім таборі проявив ся розлад між сторонництвом Зончева і Сарафова і довів до подїлу конґресу на дві части. Одна часть конґресу, що вважає себе правим конґресом, вибрала одноголосно давний македоньский комітет, який уконституовав ся в давнім складї і вибрав колишнього доцента Михайловского президентом, а ґенерала в резерві, Зончева, єго заступником. Друга часть конґресу, що відорвала ся від правого конґресу, вибрала иньший комітет, котрого президентом став інжинер Станичев. Тепер розпочала ся боротьба на взаводи поміж тими двома комітетами. Новий комітет домагає ся від давного видачі архіву, який він »мусить дістати в свої руки всякими леґальними способами«. В відкритім письмі оправдує ся новий комітет зі свого сепаратистичного поступованя. Одобренєм справозданя про діяльність дотеперішнього комітету знеґував »конґрес меншости« характер болгарско-македоньского комітету, який не має бути революцийним. Бо, скоро болгарский центральний комітет на себе прийме ролю внутрішньо-македоньскої революцийної орґанїзациї, тодї точка тяжести цїлої акциї пересуне ся до Болгариї, а »дружний протест, до якого приладжує ся македоньске населенє, набере перед сьвітом характеру внутрішнього вмішуваня, замість представити ся виразом терпіня сего населеня, чим він дїйсно є«.

Новий комітет має один успіх перед дотеперішним центральним комітетом Михайловского-Зончева, а іменно він має вже тепер 15.000 франків готівки, коли тимчасом давний комітет має лише довги.

Коли так македоньскі проводирі ведуть поміж собою спори в Софії, македоньскі ватаги зброять ся дальше. Грецка полїция увязнила недавно в пірейскій пристанї чоловіка, котрий заходив ся в товаристві Турка 4 великі скринї динаміту, 20 скринь пальних предметів, 4 мішки пороху і 10.000 патронових рурок перевезти до Солуня. Сей чоловік, іменем Сербій, прихоплений вже пятий раз на такій справі. Турка, що втік тимчасом, глядає грецка полїция всякими способами, позаяк бачить в нїм головного аґента комітету. Ся обставина, що забрано порожні рурки набоєві, а окремо материял до набоїв, сьвідчить, що сї рурки мали бути наповнювані порохом в Македонії.

Польске дневникарство про руску справу.

(*Казимир Бартошевич про руску справу. Dziennik Polski переляканий зрущенєм судів в східній Галичинї. Gazeta Grudziądz. а дає посередно указки Русинам, як повинні би поступати з нечемними урядниками*).

(Конець).

Dziennik polski, який в напастованю Русинів довів уже до скаженїчости, виступив знов з жалобою на *на рущенє судів у східній Галичинї*, жалобою не лише зовсїм неоправданою, але прямо обидливою для всего судівництва, позаяк без нїяких доказів кидає докір, що *на тім терпить вельми вимір справедливости*, позаяк богато руских судових урядників по єго думцї є полїтичними аґітаторами і дишуть ненавистю до всего, що польске.

Сю напасть опер Dziennik polski на статї Gazety świątecznej, яку перепечатав вповнї, отже з нею зовсїм згодив ся. Gazeta świąteczna, глядаючи жертовного козла, найшла єго в особі президента вис. кр. суду д-ра Тхоржнїцкого, котрому приписує зрущенє судів, хоч се загально відомо, що др. Тхоржнїцкий зовсїм не є прихильником Русинів і не допускає руских судових урядників до начальних місць. Се виказав пос. Барвіньский в буджетовій комісиї при розправі над буджетом мінїстерства судівництва числово, а іменно, що на 10 судів окружних в східній Галичинї (тут вчислений і кр. суд) є лише в однім судї президентом Русин з роду, а на 105 повітових судів є лише в *39 судах начальниками Русини*. Отак виглядає се рущенє судів числово! З сего, говорив п. Барвіньский, виходило би, що рускі судові урядники або менше спосібні, або не так аплїкують ся, як Поляки. Тимчасом на запитанє п. Барвіньского, як правительство боснїйске вдоволене з руских урядників, висловили ся мінїстер Каляй і секц. шеф Горовіц лише з повним признанєм що до їх спосібностий, поведеня, точности і сумлїнности. Видно отже, говорив п. Барвіньский, що в Галичинї є певна система не допускати Русинів до начальних місць, бо они певно не уступають що до спосібности, точности, сумлїнности і поведеня Полякам, коли їх не випереджують. Отже так представляє ся справа з рущенєм судів. А вжеж і Gazeta świąteczna признала, що в судівництві *треба тяжко* працювати, що суди повітові часто містять ся в обскурних місточках гірских (або й по селах *Ред. Русл.*), в забитих дошками від сьвіта сторонах, де для »паничів« і плеканців їх матери лякають ся всяких невигід, недостачі мешкань, товариства і т. д., а тимчасом Русини від дитиньства привикли до всяких невигід, не лякають ся таких трудів і перепон злучених з судовою службою.

Так стає отже Gaz. świąteczna сама з собою в суперечности і сама признає, що »паничі« глядають лише легкого хлїба і тому пхають ся звичайно до полїтичної служби, де можна більшу часть служби провести поза бюром, на ловах і всякого иньшого рода шпортах паньских, а до того можна бавити ся в провінціональних сатрапів.

Що так дїє ся по повітах, що не тільки староста або комісар, але дуже часто навіть який небудь практикант сбходить ся не тільки з селянином, ало нераз і з сьвящеником, як з своїм парібком за панщизняних часів, на се є чимало доказів. Безвусий молокосос держить звичайно поважного господаря десять кроків від себе при порозї і промовляє до него *ти*, додаючи нераз всякі погані епітети, а недавно навіть совітник намісництва забув ся на стілько, що польского сьвященика (не знаючи, що він послом до ради держ.), прямо випросив за двері. Отже від такого поступованя треба таких »паничів« відучити, а осягнемо се, наколи підемо за прикладом Gazety Grudziądzk-ої, яка нарікає на поступованє пруских урядників з Поляками. »Відучім ся сеї надмірної потульности зглядом урядників, пише Gazeta Grudziądzka, а іменно памятаймо про се, щоби *нїякому урядникови нїколи не пускати плазом нїякої обиди!* Колиб урядник кого обидив або зганьбив, на разї нїчого не говорити, бо можна наразити ся на процес за опір против власти. Не зірвуть там певно єму голови, але коли таких жалоб збере ся богато, то скажуть єму; май ся на бачности«.

Так радить поступати Gazeta Grudziądzka, так робім і ми, а тим відучимо наших урядників від грубости і нечемности і перестануть думати, що Русином можна помітати, як бідним рекрутом.

З полїтичного поля.

Польска праса обговорює тепер ухвалу руского Народного комітету, яка містить в 10 точках субстрат до евентуальних польско-руских конференций, що їх, як звісно, запропонував був Pester Lloyd. В третій точцї, яка жадає, щоби задля заради безземельности правительство давало через 10 лїт по 5 мілїонів запомоги, а по 10 мілїонів безпроцентової позички на парцеляцию двірских обшарів між місцеве населенє (не між спроваджуваних Мазурів), Słowo polskie бачить доказ руской гакати, яка разом з віденьскими централїстами хоче мілїонами воювати з польским елєментом так само, як Прусаки в Познаньщинї. Słowo polskie поминає сю велику ріжницю в своїм недотепнім зрівнаню, що там розходить ся о кольонїзацию *Польщи Нїмцями*, а тут *Руси Русинами*, там спроваджують кольонїстів, а тут власне протестують против сего і жадають, щоби тубольче населенє могло одержати землю задля єї лїпшого управлюваня та заради зглядного переселеня. Dziennik polski квестіонує компетенцию Народного комітету до переправ з правительством і вкінци кличе: нехай Русини укладають ся, з ким хочуть, ми уважаємо руску справу внутрішно-краєвою і всякі уклади нас не обходять нїчо, бо ми зуміємо боронити свої права.

Майже всї Американцї — пише американьска »Свобода« — не приняли ордерів, якими бажав їх удекорувати нїмецкій цїсар, Вільгельм II, з нагоди гостини єго брата в Спол. Державах. Многі з них просили цїсаря, аби замість ордерів прислав їм свою фотоґрафію з власноручним підписом, а деякі таки добре завстидали найяснїйшого пана, бо наглядно дали єму пізнати, що всякі ордери і титули не мають для них найменшої вартости. До тих послїдних належить майор (посадник міста Нового Йорку), п. Сет Лоу. Написав він чемний, але рішучий лист до Вільгельма, в котрім звертає єго увагу на сю обставину, що Сп. Держави є свобідною републикою, де не ласка монархів, але лична заслуга підносить одиницї в очах народа. Менї — кінчить п. Сет Лоу — яко горожанинови сеї републики нїяк не лицює принимати відзначень того рода. Чи капіталїст Сет Лоу і єму подібні є справдї такими запеклими републиканцями, се великій знак питаня. Мабуть неоден з них рад би з дорогої душі задержати доказ цїсарскої ласки, та що иньшого стояло їм на завадї. Тим лихом є в Америцї два могучі чинники — опінїя загалу і праса. Під їх натиском погинає ся навіть безмежна амбіция мі-

ліонерів, гаснуть лучі цісарского маєстату, а титули і ордери відлітають, звідки прилетіли... Сполуч. Держави можуть сим гордити ся, бо факта того рода говорять ясно, що здоровий розум і почутє волї ще не потахло в серцях їх менших синів.

Про заговор на султана доносять букарештеньскі дневники, що іменно бувший президент македоньского комітету, Сарафов зорґанізував заговор на житє султана. З переловлених листів виходить, що македоньский комітет в Софії, або визначні єго члени рішили убити султана, а коли би се було неможливе, рішили убити великого везира. Атентат мав бути виконаний в перших днях вересня. В тій цїли утворив ся комітет з 12 осіб, котрий мав поробити всї приготовленя до атентату. До виконаня атентату винаймлено італїйского анархіста, котрий через Терст мав поїхати до Царгороду. Шість членів згаданого комітету мало поїхати до Царгороду, шість до Сальонїки, аби там по виконаню атентату викликати розрухи. Листи, з котрих довідано ся о цїлім плянї, були писані до Дмитра Константинова в Букарештї і всї мали в заголовку фірму македоньского комітету. — Часописи болгарскі називають ті вісти безосновними.

Холера на Филипинах лютує чим раз більше і більше. Доси сконстантовано урядово 21.400 случаїв занедужаня, з яких 16.105 скінчило ся смертию. Знатоки филипиньских відносин твердять одначе, що не всї случаї удало ся занотувати. Їх число виносить в дїйсности около 28 тисяч. Депеша з Манилї доносить, що в суботу, дня 2. с м. занепало 502 люда. Є се найбільше число занедужань, яке лиш коли небудь лучило ся в однім дни. З Американцїв померло від часу появи епидемії 48, а з Европейцїр 18 осіб. В американьскій армії, розміщеній на Филипинах, рівнож забирає холера чим раз більше жертв. В послїдних двох тижнях померло 32-х жовнїрів.

Новинки.

— **Календар**. В середу: гр.-кат. Михея прор.; рим.-кат. Йосифа К. — В четвер: гр.-кат. *Успенїє Богородицї*; рим.-кат. Августина.

— **ВПреосьв. о. Митрополит** повертає в суботу з Унева до Львова.

— **Жертви Найяснїйшого Пана**. Цїсар пожертвував із своїх приватних фондів 200 К на відбудоване спаленої церкви в громадї Колодниця, а для погорільцїв села Товстого, скалатского повіта 5000 К.

— **Карна розправа** проти 28 селян з львівского повіту, обжалованих о публичне насильство в часї страйку, зачне ся перед тутешним орікаючим трибуналом дня 3. вересня с. р.

— **В справі хлїборобских страйків** пише »Дїло« ось що: З припорученя »Народного Комітету« ведуть безплатно карну оборону селян, потягнених до відвічальности по причинї страйків отсї пп. адвокати: При карнім заведеню в Золочеві: радник Л. Рожанковский, др. Дрогомирецкий і др. Евген Вацик (із Зборова); при трибуналї в Бережанах: др. Андрій Чайківский і др. А. Могильницкий (з Рогатина); при трибуналї в Тернополи: др. С. Данилович, др. С. Чикалюк, в спр. кар. секр. А. Гриневецкий і др. Евген Олесницкий.

— **Стадо бузьків**, відлїтаючих у вирей, обсервували вчера Львовяни, як перелїтало через місто. Дивне вражінє викликують сї мешканцї широких лугів та тихих царин, коли в маєстатичнім спокою перелїтають понад гамором і метушнею столицї. Відлїтають, а за ними лише і лїто. Надходить наша довга осїнь, яка може винагородить нам сегорічне слїтне лїто, бо приходить ясна і погідна. Очивидно, що се буде польска »єсень«, бо »темний хлоп руский«, анї »розвиджона гайдамаччизнон« інтелїґенция руска не годна мати гарної осени. Се плїд польскої культури, зрошений кровию їх шляхецких предків; як би не они, то тут булиб або вулькани, або море, Сагара або сїрчане озеро, тілько не тота чудна, мелянхолїйна польска »єсень«, яка срібним прядивом бабського лїта омотує стерню не лише на »земляньских« ланах, але і на вигонах того невдячного руского хлопа, який в заміну за всї ті благодати польского духа, посьмів зірвати ся до страйку. А в додатку нинїшні потомки Гонтів і Залїзняків, зависні на все, що польске, хотять ревіндикувати для себе навіть ту польску »єсень« кажучи, що правдива польска зачинає ся аж за Сяном! То чиж диво, що ті перші погідні дни осени мусять нагадати цїлій польскій суспільности оклик Dziennik-a polsk-ого. станьте всї до оборони польских кресуф, і не дайте зрутенїзувати ся польскій »єсенї«!

— **Вписи до 4. кл. рускої школи вправ у Львові** відбудуть ся дня 29. і 30. н. ст. серпня від 8—12 перед полуд. і від 3—5. пополудни в канцеляриї школи при ул. Длуґоша ч. 17. — Ся школа приготовляє дуже добре учеників до школи середної. Учеників в однїй клясї не може бути більше як 40, тому і наука може відбувати ся з тим більшим хісном для учеників.

— **Школа ім. М. Шашкевича**. Вписи учеників і учениць до 4-клясової школи ім. М. Шашкевича у Львові будуть відбувати ся в днях 27., 29. і 30. серпня с. р. кождого дня рано від 9. до 12. а пополудни від 3. до 5. год.

— **Про що пишуть польскі дописувателї з провінциї**, можемо переконати ся з отсего донесеня Słow-a polsk-ого з Залїщик під з. »Рускі довціп«: Сокіл в Залїщиках почав будову власного гнїзда. Перед кількома днями двох руских студентів: один ґімназияст, другий ученик тутешної семинариї, (прізвищ тимчасом не подаємо) переходило попри площу, на якій були заняті члени »Сокола«. Ґімназияст не тутешний, перебуваючий у крівняків, запитав семинариста, що будують на сїй площи? Одержав відповідь, що се касарня для Поляків, а на то ґімназияст зі сьміхом відповів: Нехай будують, невдовзї по скінченю засьпівають: »З димем пожаруф«. Віват патріотизм руский і шляхотні інстинкти молойцїв! — кінчить Słowo polskie, яке подало місце такій маловажній, але і низькій заразом денунциациї шпіґунївско настроєного дописувателя, який навіть підслухані слова (коли справдї так було, як описано) уважає предметом, гідним свого невибірчивого пера. Але при тім всїм се і знак для наших дописувателїв, з якою запопадливостию стежать противники за кождою проявою не то вже руского публичного житя, але і за кроками, дїлами і словами поодиноких осіб. Бодай десяту часть такої ревности здалоби ся нашим приклонникам.

— **Духовні реколекциї в Тухли**. Рішенєм Впреосьвящ. о. митрополита уряджує сего року Товариство св. Апостола Павла в Тухли, в забудованю »вакацийних кольонїй«, реколекциї для сьвящеників, особливо скільского і стрийского деканатів, яко найблизше сусїдуючих. Також духовеньство всїх трех епархій, а особливо львівскої епархії, може брати участь в сих реколекциях. — Прекрасне, взірцеве уряджене льокалю, поетична краса Верховини принадно запрашають всїх добровольцїв до себе в гостину, щоби були сьвідками Божої милости і Божого благословеня, сїяного »рогом ізобилия« красноріччивости Їх Високопреосьвященьства.

— **Селезїнкова зараза (углик) у Львові**. В львівскім шпитали лежить 6 людий, хорих на страшну селезїнкову заразу. Один з них є з Козельник, один з Клепарова, а один з яворівского повіту. Три иньші, се жителї Львова. Они були заняті у одного з тутешних різників жидів, який занимає ся гуртовним спроваджуванєм мяса з Грималова та Заболотова. З рамени маґістрату переведено сейчас строгу ревізию у того різника і не найдено нїчого підозрілого. Мимо того зарядженo десінфекцию. — Дивна річ, що у всїх тих хорих виступила зараза найскорше на лици. Лїкарі припускають, що їх мусїли вкусити мухи, які, живлячи ся стервом в околицях, навіщених угликом, занесли тую заразу і до Львова. Се о стілько правдоподібне, що в околицях Львова, іменно в Козельниках і Зубрі згинуло кілька штук худоби на селезїнкову заразу. Отже тії мухи мусїли припадково заблукати ся до ятки того різника. Поки що повинні покликані чинники зарядити можливі средства охорони, бо тої недуги не можна собі легковажити — і так умер на неї в минувшім тижни війт із Сокольник, Іван Баран.

— **Незвичайнє подружє**. Нераз стрічаємо ся з вістками про подружє людий з інтелїґентних кругів з особами із селяньского стану. Та ми привикли уважати звичайно такі вістки за щось ексцентричного і заповідати з гори, що таке подружє не буде щасливе. Тимчасом дїйсність перечить часто таким висказам. От возьмім хочби польских поетів Ридля і Тетмаєра, які поженили ся з жінками з музицкого стану. Нинї живуть вони щасливі та вдоволені, може щасливійші, як дехто з таких, що взяли собі жінки з »відповідного« для них стану. А в суботу у Львові лучила ся знова подія, що зробила сензацию загальної бесїди людского розсудку і простого застановленя, так віддалила ся від питань, що займають найглубше безсторонного ще ученика, або трактувала їх з гори як неумістні домаганя; через довший час противставила ся так ворожо побіч неї розростаючій ся, в видї природних наук, новій всесьвітній силї: що не треба дивувати ся, коли, іменно поміж природописцями, загинула память навіть про єстественні вислїди давнїйших фільософічних розслїдів.

Часть вини спадає природно на ту обставину, що новійша фільософія поставила се найчастїйше зглядом позитивної релїґії на становищи то заперечуючім, то що найменше невиразнім, і що, сьвідомо чи несьвідомо виминала здекляроватись в деяких справах, про які сьміло міг говорити пр. Лейбніц (Leibniz), котрий не мав перед жадним церковним трибуналом нїчого до закриваня. Анї хвалити анї ганити за се фільософії не можна. Але відси походить, що від половини минувшого віка найважнїйших квестий метафізичних не обговорюють фільософи без обслон, а бодай в бесїдї, яка могла-б промовити до індукцийно поступаючого природописця. Може се одна з причин, задля яких фільософію так часто трактуєсь як науку безпредметову і ялову, задля яких сегодня, коли науки природні стрічають ся в многих точках

Сїм загадок сьвіта.*

Переклали з німецкого

др. В. Левицкий і Я. Миколаєвич.

Je ratifie aujourd'hui cette confession avec d'autant plus d'empressement, qu'ayant depuis ce temps beaucoup plus lu, beaucoup plus médité, et etant plus instruit, je suis plus en état d'affirmer, que je ne sais rien.

Dictionnaire philosophique.

J'ose dire pourtant, que je n'ai merité
Ni cet excès d'honneur, ni cette indignité.

Britannicus.

Коли перед осьми лїтами підняв ся я викладу на публичнім засїданю в часї з'їзду нїмецких природників і лїкарів, намірковував ся довго, поки рішивсь взяти за єго предмет справу границь пізнаня природи. Неможливість зрозуміня з одної сторони сути материї і сили, з другої механїчного поясненя сьвідомости, навіть на єї найнизших степенях, видавала ся менї властиво перемеленою правдою. Давно се звісне з досьвіду, що не мож дати собі ради анї з атомістикою, анї з динамікою та безперервним виповненєм просторони і сего не могло змінити жадне відкритє з обсягу наук природних. Що через нїяке уґруповане анї нїякий рух материї навіть найпростїйше чутє не стає зрозумілим, се признали давно найбільше тямучі мислителї. Звісним менї було вправдї, що в справі послїдної точки ріжні хибні понятя є широко розповсюднені, однак майже соромно менї було подавати нїмецким природописцям напиток так звітрілий і надїяв ся лишень їх заінтересовати новостию мого способу доказуваня.

Принятє, яке стрінуло мої виводи, переконало мене, що я ошибав ся що-до стану справи. Виклад, первісно холодно принятий, зазнав небавом почести, бо став предметом численних розвідок, в яких проявлялась велика ріжнородність становиск. Критика відзивала ся всїми тонами, від повних одушевленя похвал до найбільше різкої догани, а слово »Ignorabimus«, що ним кінчилась моя розвідка, стало формально родом фільософічно-природничого боєвого оклику.

Рух, викликаний моїм викладом в нїмецкім сьвітї, не представляє в кориснім сьвітлї фільософічного образованя народа, про яке ми привикли мати немале виображінє. Бо як підлесним було виславлюванє мого викладу в родї дїл, довершених Кантом, однак я приневолений запротестувати против того. Як зазначено, вискази мої не містили нїчого, що при деякім очитаню не булоб звісним з давнїйших письм фільософічних кождому, хто предметом тим бодай трохи інтересував ся. Но від часу перетвореня фільософії Кантом, наука та набрала так езотеричного характеру*, до того степеня позбулась загальної бесїди людского розсудку і простого застановленя, так віддалила ся від питань, що займають найглубше безсторонного ще ученика, або трактувала їх з гори як неумістні домаганя; через довший час противставила ся так ворожо побіч неї розростаючій ся, в видї природних наук, новій всесьвітній силї: що не треба дивувати ся, коли, іменно поміж природописцями, загинула память навіть про єстественні вислїди давнїйших фільософічних розслїдів.

Часть вини спадає природно на ту обставину, що новійша фільософія поставила се найчастїйше зглядом позитивної релїґії на становищи то заперечуючім, то що найменше невиразнім, і що, сьвідомо чи несьвідомо виминала здекляроватись в деяких справах, про які сьміло міг говорити пр. Лейбніц (Leibniz), котрий не мав перед жадним церковним трибуналом нїчого до закриваня. Анї хвалити анї ганити за се фільософії не можна. Але відси походить, що від половини минувшого віка найважнїйших квестий метафізичних не обговорюють фільософи без обслон, а бодай в бесїдї, яка могла-б промовити до індукцийно поступаючого природописця. Може се одна з причин, задля яких фільософію так часто трактуєсь як науку безпредметову і ялову, задля яких сегодня, коли науки природні стрічають ся в многих точках

* Бесїда, проголошена E. du Bois Reymond-ом (гл. ч. 173) на торжественнім засїданю Академії Наук в честь Лейбніца дня 8. липня 1880.

* езотеричний = внутрішний. Грецке се слово, приняте фільософами як Пітаґорас, Плято, Аристотель для наук, що они удїляли їх тілько вибраній горстцї своїх учеників. Тих вибранцїв звано езотериками, всїх прочих екзотериками. П. перекл.

цию в місті. Ото в костелі Бернардинів відбув ся шлюб богатої та інтеліґентної панни, Ядвіґи Шмидтівної з провідником з Закопаного, ґуральом Йосифом Райом... Видко що ріжниця станів не так знова велика, щоби не можна єї вирівнати.

— **Дар для папи Льва XIII**. З нагоди ювилея має одержати св. Отець дуже цінний дар. Є се іменно величезний топаз який знайшли в Бразилії, в провінциї Мінас Ґерае. Він важить 1784 кар. На камени, який є і правдоподібно полишить ся найбільшим із всїх знаних доси топазів, вирив свого часу знаний покійний проф. Андрея Каріелльо долотом образ Спасителя в хвилї, як устанавляє Найсьвятїйшу Тайну. Праця коло того тревала 10 лїт; різбяр-професор ужив до виконаня образу дияментового порошку за суму 400.000 франків. Топаз був колись власностию неаполїтаньских Бурбонів і перейшов опісля наслїдком полїтичних подій на власність артиста-різбяра. Єго наслїдники хотїли сей камінь протати ґр. Казерсі. Однак ґраф заявив, що майстерна робота перевисшає много вартість топаза, а цїна, яку може жертвувати буде завсїгди невідповідна. Тепер уряджено складку, щоби камінь купити і жертвувати в дарунку св. Отцеви.

— **Смерть від електрики**. В Бориславі, в копальни воску Лєндербанку згинув в суботу робітник, Стефан Бачиньский, убитий на місци електричним током. В тій копальни вивозять викопану землю на купу візками, які тягне по шинах електрична сила. При висипуваню землї з візків, треба скриню на них насамперед розгойдати, а відта перевернути. Так само висипувано землю і в суботу, лиш о стілько нещасливо, що розгойданий візок вхопив за собою і Бачиньского, а той ратував ся в той спосіб, що зловив ся за дріт від електричного проводу, завішений ледви на два метри від землї. Електричний ток убив в однїй хвилї Бачиньского. Нещасний лишив жінку і двоє дїтий сиротами. Сею справою заняла ся зараз судова комісия з Дрогобича, котра там случайно переводила слїдство в справі иньшої нещасливої пригоди.

— **Нові жандармскі шеломи**. Жандармерия одержить за цїсарским дозволом друге накрите голови. Буде се корковий шелом, зроблений з коркової плити, зверха криє єго неперемокаюча брунатна маса. Той шелом не ріжнить ся дуже від дотеперішних, які роблять із шкіри. Жандармерия буде носити корковий шелом тільки в часї служби, а шкряний, кілько разів буде потреба того.

— **Утопили ся**. Дня 18. с. м. о годинї 8 рано утопив ся Максим Куриляк, господар з Ісаїв, турчаньского повіта. Він хотїв переплисти ріку Стрий, але як раз в тій хвилї вода прибула, а сильна струя вхопила і понесла єго долї рікою. Куриляк полишив жінку і пятеро дрібних дїточок. — Того самого дня по полудни о 5. годинї утопила ся також в ріцї Стрию 41-лїтна Настя Цундер, жінка селянина із Сопота стрийского повіта, вертаючи з Довгого домів; она так само хотїла перебрести ріку але вода єї перевернула і понесла Єї тїло найдено в годину понизше Довгого. — В Мишинї печеніжиньского повіта утопив ся в Лучцї дня 20-го с. м. Павло Максимюк.

— **Від громів**. Теодор Жидяк, 19-лїтний паробчак з Конечної, горлицкого пов., вертав дня 9. с. м. підчас тучі возом з поля; в дорозї вдарив грім в него та забив на місци. — В ночи з дня 7. на 8. вдарив грім в хату Парашки Бакун в Любичи камеральній, пов. равского. Згоріла хата, стодола, стайнї, цїлий інвентар живий і мертвий і вся знадоба домашна. Шкода виносить 3170 К, а була обезпечена на 1240 К.

— **У Канадї Русини забувають за Бога** — пишуть з Вінїпеґ, Ман. Канада до амер. »Свободи« — а зачинають призвичаювати ся в недїлю робити. Прийшов раз бас до бари і запитав, чи підете хлопцї до роботи, то вони з охотов капелюхи на голови і шуфлї до рук і пішли до роботи. А я їм кажу, що робите хлопцї, то недїля нинька. А вони кажуть, що в Канадї недїлї нема. Кажуть, що ми в краю досить сьвят сь яткували, а тут треба робити. Не досить, що тут у Канадї нема жадного сьвята і ще тої одної недїлї не хочуть сьвяткувати. Каже, що як буду більше робити, то більше буду мати. То воно правда, що так, але то не дивота, бо вони гроші в зимі програють у кулї на сали і на веселих танцях. Тепер вони хочуть то надолужити, аби знов було на другу зиму заграти веселого ґема у кулї. А то і не самі хлопцї, але ще були і жонаті, котрі зіставили жінки. Жінка бідна йде по Анґлїках і заробляє, а чоловік прийде до дому пяний і знов іде грати у кулї і так наші »Ґалїціяни« розґаздовують ся у Винїпеґу. Неоден лишив жінку і дїточки бідні у краю, що може не має жінка і дїти що їсти, а він тут гуляє і шукає собі коханки і каже тим котрі єго не знають, що він жінки не має, а тим, котрі єго знають, то він каже, що єго жінка умерла. Чи то не сором, не ганьба і сьміх для нас Русинів в Канадї. Погляньте ся назад себе, що другі народи сьміють ся, а з кого? Все з наших Русинів. Не дайте ся висьмівати, бо то всьо не файно для вас. *М. Ємчук.*

— **Огнї**. Дня 20. с. м. о 3. год. пополудни згоріла в Помонятах, рогатиньского повіта, стирта жита вартости 900 К. Причиною огню мала бути неосторожність пастухів, що пасли товар коло стирти і курили папіроси. Властитель збіжа Лїттман Раннер з Кнїгинич обезпечив був то збіже на 940 К. Судове слїдство в сїй справі веде ся. – В Сокали на Забужу згоріли дві наповнені сегорічним добутком стодоли Петра і Антона братів Собецких разом зі зложеним там збіжем третого господаря Михайла Ярецкого. Шкода виносить около 3000 К, а обезпечений був лиш сам бу инок Петра Собецкого на 400 К. Причиною вибуху огню була здаєсь неосторожність Ярецкого, котрий курив папіроси.

— **Славяньскі слова в нїмецкій мові**. Покійний слявіст, Мікльошіч, зібрав свого часу в однїй студиї славяньскі слова, які добули собі право горожаньства в иньших мовах. В румуньскій мові має їх бути 1083, в угорскій 956, в новогрецкій 317, в циганьскій 649. Ту студию доповнює славяньский учний, Іван Коштяль, в недавно що виданій розвідцї п. з. »Славяньскі елєменти в нїмецкій мові«, в якій подає спис і виклад 88 славяньских слів, що їх приняли Нїмцї. З єго виводів виходить, що Нїмцї учили ся від Славян гірництва, добуваня соли, будівництва та рільництва.

— **Число католиків на земскій кули**. Після найновійших обчислень, живе на цїлій земскій кули 270 мілїонів католиків, 151.510 католицких сьвящеників, 199.049 монахів і 457.990 монахинь.

— **Дорогоцїнний коронний камінь** украдено в Штокгольмі з королївского скарбу. Був то рубін, ваги 225 каратів, який від 1678. р. находив ся поміж дорогоцїнностями шведского пануючого дому. Єго вартість подають на пів мілїона шведских корон. Сьмілої крадежи допустив ся імовірно якийсь міжнародний злодїй, бо Швеция є краєм, де чужа власність, а передовсїм публична, є в великім пошанівку.

— **Де дїває ся золото?** Один американьский учений(?) занимає ся уже від давна питанєм: що дїє ся з золотом, яке видобувають із лона землї? Отже по довгих а сумлїнних розслїдах прийшов він до переконаня, що американьскі дентисти з'уживають на пльомбованє зубів своїх співгорожан не меньше як 800 кільоґрамів золота річно. Тая вага, представляє вартість $2^1/_2$ мілїона франків, які по смерти тих горожан закопують ся по цминтарах. Коли так піде дальше, то за 300 лїт буде — після обчисленя згаданого висше глубоко ученого мужа — погребана на американьских цминтарях кольосальна сума 750 мілїонів франків в золотї. Тілько тоє потїшає єго єго єще, що через тих 300 лїт видобудуть троха того золота із землї.

— **Дрібні вісти**. Державний прокуратор, п. Генрик Гайдерер, який по причинї тяжкої недуги був майже рік на відпустцї, обіймає з днем 1. вересня знова урядованє. — Дня 8. н. с. вересня с. р. відбудуть ся в Самборі в салї товариства »Ризница« загальні збори членів інститута »Приют«. — В виховавчім інститутї на Вульцї у Львові заняті уже всї безплатні місця, а з платних найде ся єще що-найбільше 10.

— **Вісти з перемиской епархії**. Презенти одержали оо.: Мих. Туряньский на Городище, Григ. Іваніцкий на Олещицку Волю, Іван Калужняцкий на Загірє і Петро Тустанович на Лубну. — Канонїчно інституував ся на Білич горішний о. Алексїй Брик. — Завідательство в Доброгостові одержав о. Мих Татомир, а управляючим сотрудником в Маковиску поставлений о. Іван Шумелда — Намісництво призволило платню з релїґійного фонда на дальший один рік для сотрудника пароха в Волици і для управляючого сотуудника пароха в Радванцях.

Посмертні † оповістки.

— **Констанция** з Крупских **Лопушаньска**. ем. директорка видїлової школи, відзначена золотим хрестом заслуги, теща д-ра Ярослава Кулачковского, директра »Днїстра«, померла по довгій і тяжкій недузї дня 24. с. м. в 58 роцї житя. Похорон відбуде ся ві вторник, дня 26. серпня н. ст. о 4. год з полудня з дому при ул. св. Софії ч. 7. на личаківский цвинтар. В. ї. п.!

з фільософією, являє ся такий брак вступних понять, таке невіжество про річи дїйсно вже довершені.

Коли з одної сторони перецїнено мою заслугу, з другої кидано на мене клятву за се, що я опредїлив знаню людскому границї непереступні. Не понимано, длячого-б сьвідомість не мала бути в тім самім степени зрозумілою, як вивязуванє тепла при хемічних сполуках або повстанє електричности в ґальванїчнім звенї. Шевцї покинули своє копито і сягнули до заяви »Ignorabimus« »маючої вигляд консисторскої покори, а яка то оголосила вічність невіжества«. Найлїпше в тім зглядї поінформовані загорілцї сего напряму денунциовали мене, немов би я належав до чорної банди, і виказували наново, як в близьким сусїдстві замешкує деспотисм зі страйним радикалїсмом. Та уми більше умірковані догадали-сь при тій нагодї, що зле стоїть справа зі способом їх доказуваня. Здавало ся тим панам, що мовлять щось зовсїм відмінного, чим я, коли мому »Ignorabimus« протиставили: »будемо знати« — під умовою, що — »яко люди ограничені, якими єсьмо, вдоволимо ся знанєм приступним для чоловіка«. Або знов не могли відріжнити твердженя, яке я збивав: »Сьвідомість можна пояснити способом механїчним« — від твердженя, про якого привдивість я не сумнївав ся і як раз ще численними доказами піддержував іменно: »сьвідомість єсть зі справами материяльними звязана«.

Бистрійшим був Давид Фр. Штравсс (Strauss). Великий критик пізно перебув переміну, яку дехто переходить вчаснїйше, нераз навіть в молодости: з теольоґа став природописцем. Фаховий природописець може не дуже високо цїнити виводи з другої руки, в яких занадто любує ся автор »Давної і нової віри«. В дечім натяганий спосіб заключаня, при помочи якого намагає ся Штравсс свій сьвітогляд ввести в житє, може викликати підозрінє в очах етика, правника, учителя і лїкаря. Якнебудь я сам колись на тім місци против него в тім власне напрямі виступав*), не менше однак подивляю силу характеру і духа, що мисли того так високо під взглядом артистичним ударованого майстра потягнула до відвічних загадок вселенної, правда — нерозвязаних ним, але названих без тревоги по імени.

Не уйшло уваги Штравсса, щом взглядом справ духових заняв рішуче становище індукцийного природописьця, невідділяючого справи від підкладу, на якім ту справу пізнав, і який без достаточної підстави не допускає істнованя справи окремо від підкладу. Лїпше познакомлений з крутими стежками гадок, взвичаєний до абстракцийного способу вислову, поняв, розуміє ся, ріжницю між двома повисшими твердженями. Штравсс і — завчасно для науки померший автор »Історії материялїсму« — Лянґе словами своїми: »Хто мене не може зрозуміти, нехай навчить ся лїпше читати« — увільнили мене від відповіданя тим, що тїшили ся, видячи в менї оборонця дуалїсму.

Та дивно менї, що і Штравсс зганив моє твердженє про незрозумілість сьвідомости через причини механїчні. Каже він: »Як звістно, в постепеннім розвою природи суть три точки, до яких вяжуть ся найбільше позори незрозумілости. Суть то три питаня: А як повстали живі єства з неживих, Б. як чуючі з нечуючих, і В. як розумні з нерозумних? Автор »Границь пізнаня природи« увижає перше з тих трох питань: А, повстанє житя можливим до розвязаня. До розвязаня третого питаня: В, ітелїґенциї і волї промощує собі дорогу, як ся здає, так, що розважає їх (інтелїґенцию і свободу волї) в найтїснїйшій звязи з другим питанєм, що узнає розум висшим степенем даної в чутю сьвідомости. Противнож друге питанє: Б. як повстає чутє, уважає неможливим до розвязаня. Признаю, що лекше менї зрозуміти, коли-б менї хтось сказав: неможливим єсть і зістане: А. — іменно житє. Єсли-ж оно дане, то само через себе с. є на дорозї природного розвою слїдують з него Б. і В. іменно чутє і мисленє. Або на відворот: А. і Б. можна ще зрозуміти, та при В. — при сьвідомости кінчить ся наше розумінє. Як зазначено, обидва ті припущеня здавали-б ся менї лекшими до принятя, як се, що власне сама тілько стация посередна мала-б бути не до переходу*)«.

(Дальше буде).

---

*) »Lamettrie« — академична мова з 28. сїчня 1875. — Du Bois-Reymond, Reden, Leipzig. 1886., том I. стор. 20.

*) David Friedrich Strauss. Ein Nachwort als Vorwort... Gesammelte Schriften. Band IV. 1876. p. 367.

Телеґрами.

Ішль, 26. серпня. Цїсар удав ся о 11. год. перед полуднем разом із архикнягинею Ґізелею до віллї »Віртемберґ« коло Ґмунден.

Ґмунден, 26. серпня. Цїсар прибув вчера повозом до віллї віртемберского князя і по короткій візитї повернув до Ішлю.

Кассель, 26. серпня. Конференция пруских епископів в Фульдї заявила ся проти поборюваня державою науки в рідній мові та ухвалила постарати ся про виданє папскої енцикліки в польскій справі.

Відень, 26. серпня. Мінїстерство внутрішних справ затвердило статут загально-австрийскої противоєдинкової лїґи.

Відень, 26. серпня. Мінїстер торговлї, бар. Каль. виїхав до Праги.

Берно, 26. серпня. В Севен згорів готель »Штернен«. В огни згинув 3-лїтний син властителя готелю.

Льондон, 26. серпня. Перский шах від'їхав нинї рано до Франциї.

Берлин, 26. серпня. В льондоньскій часописи Standard появила ся вість, що межи комендантом нїмецкого корабля »Loreley« а комендантом пристани в Одессї прийшло до конфлїкту по причинї увязненя двох нїмецких моряків.

Софія, 26. серпня. Полїция увязнила ту вчера банду, зложину з 50 людий, яких узброїв комітет Сарафова. Та банда, користаючи з занятя полїциї громадскими виборами, хотїла дістати ся до Македониї. Увязненє наступило наслїдком денунциациї комітету Сончева.

Білгород, 26. серпня. Засуджено ту на смерть через розстрілянє Любовіца, який поповнив шість убійств в цїлях рабунку.

Начерки

Олекси Кузьми

I. том

можна набувати в Ставропигійскій Книгарни у Львові по цїнї 2 К за гарно оправл. примірник. (з почт. пересил. о 45 сот. більше).

COLOSSEUM Ernesta Thorna

у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонїшна

Найславнїйша проґрама!

від 16. до 31. серпня 1902.

При співучасти військової музики 30. п. п.

1) **Увертура**. 2. **Quilano Torp**, знамениті американьскі акробати. 3) **Rosini ma Briegant** (велит і лїлїпут), комічні ексцентрики. 4) **Deslions et Fils**, знані в цїлій Европі акробати. 5) **i. Morini**, трансформатор. 6) Сестри **Dentler**, трансформацийні дансерки. 7) **Орхестра** (Реклямоґраф). 8) **Carry i Morla**, китайскі ексцентрики. 9) **Alma Śarolta**, субретки. 10) **Otto Schumann**, цирк на сценї. 11) **Henry Lepomme**, малпя пантоміна (тріо). 12) **Borson**, субретка.

Що дня о 8. год. вечером велике представленє. В недїлю і сьвята два представленя. Що пятницї **High-Life** представленє. Білети вчаснїйше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

— Санїтарного радника **д-ра Барвіньского Водолїчничий заклад Ельґерсбурґ** (оснований 1837). Сезон від 1. марця до кінця падолиста. 150 добірно устроєних комнат і 4 вілї з романтично положеним замком. Стация зелїзницї Plaue-Elgersburg-Ilmenau. Всякі водолїчничі процедури, електротерапія, масажа, лїчнича ґімнастика, Мічеля тучне лїченє, диєтетичне і клїматичне лїченє. Особливо надає ся сей заклад до лїченя неврастениї, гістериї, гіпохондриї, пораженя, серцевих недуг, нервової астми, жолудкових недуг, безсорности, ревматичних і гостевих недуг, недокровности, золотухи і т. п.

Цїни вельми умірковані.

1. *Мешканє* почавши від 1 марки (60 кр.) до 5 марок денно з прислугою.

2. *Цїлий харч* дневно $4^1/_2$ марки (1. снїданє, 2. снїданє, обід (table d'hôte — 4 даня — в недїлю 5) вечеря).

3. *Все лїченє*, всякі процедури і купелї з лїкарскою заплатою і купелевою прислугою 2 марки денно. Перша консультация числить ся окремо 10 марок).

Положенє вельми здорове і гарне серед Турпньского Лїса (560 метрів над плесом моря). О всякі вияснення і подрібні проспекти звертати ся треба до:

Sanitätsrath Dr. Barwiński's Wassenheil- u. Kuranstalt Bad Elgersburg im Thüringerwalde.

„Тревоги автора і видавника“

(гумористична подія з натури)

О. Я. Кониського

можна набувати в Адмінїстрациї »Руслана« та в обох руських книгарнях у Львові.

Цїна примірника на велїновім папери виносить всего **30 сот.** (з почтовою пересилкою 35 сот.).

ВІТРАКИ

цїлі зі сталї або з зелїза, перевисшаючі всї конкурерцийні системи, до порушуваня млинів і господарских машин, будує

Антін Кунц

ц. і к. надворний доставець

в **Mährisch Weisskirchen**

Моравія, Австрия.

1(20—21)

Найновійший твір

Л. Лопатиньского

„ПАРАЦЯ“

комедия в 3 актах зі сьпівами

(з побуту лїтників)

відзначує ся невичерпаним йовіяльним гумором і жвавим дияльоґом. Ся комедия збогачує знатно ґалерию типів у наших народних штуках так з кругів селян, як і міщухів. Сьмішність ситуаций і характерів розміщена рівномірно між мужиків і панів, і тому ся комедия надає ся надзвичайно до вистав по читальнях, бо селянин не буде тут бачив себе як звичайно в комедиї упослїдженим недотепою, але противно має нагоду посьміяти ся трохи і з містових лїтників. Попри те все сей твір носить на собі знамя етичної і патріотичної сьвідомости.

Цїна 2 кор.

Набути можна у накладчика **С. Ґорука** у Львові, пл. Домбровского ч. 1, і в книгарнях.

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від 1-го мая 1902.

(Приїзд і від'їзд поданий після часу середно-европейского).

Поїзд посп.	Поїзд особ.	приходить о годинї	до Львова
		6·10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня
		6·20	з Чернівцїв (Іцкан, Галацу), Чорткова
		6·50	з Брухович, щод. від 15. мая до 14. вер. вк.
		7·45	з Янова
		7·40	з Підволочиск, Бродів на дв. Підзамче
		8·00	„ „ на дв. головний
		8·10	з Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова
		8·15	з Сокаля, Рави рускої
	1.35	8·50	з Кракова, Відня, Праги, Берлина
		10·25	з Ряшова, Любачева
		11·55	з Станиславова (Кересмезе, Потутор)
		1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава
		1·23	з Янова
	2·20		з Підволочиск, Копичинцїв на дв. Підз.
	2·35		„ „ на дв. голов.
		3·14	з Брухович (15. мая до 14 вер. в нед. і сьв.
		4·40	з Самбора, Стрия, Сколього (1/5—30.9)
		5·11	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.
		5·35	„ „ „ на дв. голов.
	1·45	5·40	з Чернівцїв, Іцкан
		5·50	з Кракова
Ніч			
		6·00	з Сокаля, Белзця і Любачева
		8·04	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)
		9·12	з Брухович (15. мая до 14 вер. в нед. і сьв.)
	12·15	9·20	з Чернівцїв, Букарешту
		9·25	з Янова (від 1. мая до 30. вер. в нед. і сьв.)
8·40		9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Ясла, Розвадова
2·31			
		10·03	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)
		10·02	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. [illegible]
		10·20	„ „ „ на дв. голов.
		10·50	з Лавочного (Пешту) Хирова Калуша
		3·14	з Тернополя, Грималова на дв. Підзамче
		3·35	„ на дворець головний

Поїзд посп.	Поїзд особ.	відходить о годинї	зі Львова
		6·25	до Сучави, Жидачева, Кересмезе, Потутор
	1 55	6·30	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний
	2·09	6·43	„ „ „ дв. Підзамче
		6·35	до Лавочного (Пешту) Борислава, Дрогобича
8·30		8·40	до Кракова (Відня, Праги), Берлина
2·55			
		9·00	до Лавочного, Хирова, Калуша
		9·15	до Янова
		9·50	до Белзця, Сокаля, Любачова
		10·30	до Чернівцїв, Потутор
		10·40	до Тернополя, Потутор, дв. Підз.
	2·40	10·57	„ „ дв. гол.
		1·25	до Янова від 1. мая до 15. вересня в недїлю і сьвята
		2·15	до Брухович від 15 мая до 14. вересня в недїлї і сьвята
		3·05	до Стрия, Сколього від 1. мая до 30. вер.
		3·15	до Янова щоденно від 1. мая до 30. вер.
		3·26	до Брухович щод. від 1. мая до 15. вер.
		3·30	до Ряшева, Хирова, Любачева
Ніч			
		6·10	до Станиславова, Жидачева
	12·45	6·20	до Кракова (Відня, Берлина, Варшави)
		6·30	до Янова від 1 мая до 15. вер. будні дни а від 16. вер. до 30 цьвіт. 1903. щоденно
		6·35	до Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова
		7·10	до Сокаля і Рави рускої
		8·16	до Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і сьв.)
		8·25	до Перемишля
		9·00	до Підволочиск, Бродів гол. дворець
		9·20	„ „ дв. Підзамче
		10·05	до Янова від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.
	2·51	10·30	до Іцкан, Чорткова
		11·00	до Кракова, Відня, Варшави, Праги
		11.10	до Підволочиск, Бродів дв. головний
		11·32	„ „ дв. Підзамче
		4·15	до Кракова, Відня, Праги, Самбора
		5·50	до Брухович від 15. мая до 14. вер. щод.

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 мінут рано.

Час середно европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12 год. 36 мін. часу львівского. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє пояснень в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Складайте свої ощадности в Днїстрі!

Днїстер Товариство взаїмного кредиту, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10. дім »Просьвіти«

Днїстер принимає вкладки щадничі і опроцентовує їх по 4% від ста. Стан вкладок 31. грудня 1901 900.193 К 53 с. на 1.063 книжочках.

Днїстер удїляє своїм членам позичок на векслї і скрипти за інтабуляциєю або при відповідній поруцї на $5^1/_2$% і 1% додатку на кошти адмінїстрациї. Сплату позичок розкладає »Днїстер« догідно також до 10 лїт. Членом може бути тілько член обезпечений в »Днїстрі«, від огню. Удїл членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Удїли вплачені по день 31. грудня 1901: 81.169 К 37 с. Членів було: 2.006. Стан позичок: 869.245 К 4 с.

Днїстер удїляє рікрічно з чистого зиску датки на публичні добродїйні рускі цїли — на церкви, бурси, школи і т. д. — До кінця року 1901 удїлено 8.840 К.

Інформаций в справах позичок удїляють аґенти і Дирекция.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский.**

З друкарнї В. А. Шийковского.